

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

### Szerkesztőség és kiadó-hivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelyt, hova egy lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronként 10 kr-ért közöltnak.

# SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

### Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.  
Fél évre . . . 3 frt — kr.  
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.  
Külföldre 1 évre 8 frt — kr.  
Egyes szám ára 6 kr.

### Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak terfogatáért 4 krajczár.  
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár bélyeg-díj fizetendő.

### Felhívás előfizetésre.

A „Székelyföld“ ezimű politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenkint 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre . . . 6 frt — kr.  
Fél évre . . . 3 frt — kr.  
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.  
Külföldre egy évre . . . 8 frt — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyuttal t. előfizetőinket, szíveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

A „Székelyföld“ kiadó-hivatala.

### Magyar színészet.

Kézdi-Vásárhely, 1888. szept. 21.

Az utóbbi időben a magyar sajtó állandóan kezd foglalkozni a magyar színészettel, mint egy fontos társadalmi kérdéssel, mely orvoslást követel. Egymás után buknak vidéken a színtársulatok, s általános a panasz a színészek sanyaru sorsa felett. És a közönség közönyében keresik a baj okát. Pedig a közönség az egész dologban ártatlan. Ha Magyarországon a színészeknek rosszul megy a dolguk, ennek oka egyenesen ő bennük rejlik.

E sorok írója több mint 10 év óta áll a vidéki színtársulatokkal szorosabb össze-

köttetésben s ezen idő alatt bő alkalma nyílt a közönséget és színészeket tanulmányozni, s bátran elmondhatja, hogy a magyar vidéki színészet nem életképes s nincs joga jajgatni a közönség közönye ellen.

Kezdjük az elején. — Miből lesz a színész? Ha valakinek nincs elég ereje az élet bajjaival megküzdeni; ha nem fér nyakára a becsületes munka, mely a megélhetést biztosítja; ha egy pályán sem tud zöld ágra vergődni: lesz belőle színész és tudatlanul lesz a nemzeti nyelv apostola s laza erkölcsével a jó erkölcsök hirdetője.

Hajdan a lelkesültség vitte a színpadra a nagy szellemeket s lettek hírneves művészek, ma meg a könnyelműség hajtja a világot jelentő deszkákra az elzúllott embereket s lesznek belőlük vidéki színészek.

Minden alapképzettség, minden műveltség nélkül lép a legnagyobb rész a színészet zászlója alá; ott rövid idő alatt elsajátítja azon stereotyp mozgást és deklamációt, mely a vidéki színészek közös tulajdona, s aztán mindjárt azt hiszi, hogy istent hord keblében s hogy e szép világ minden gyönyörűségeivel együtt ő érette van teremve s a jámbor közönségnek legfőbb kötelessége őt bámulni és ünnepegni. Nem akar tanulni, mert azt hiszi, hogy mindent tud; nem becsüli meg a közönséget, mert soha sincs megelégedve azazal, a mit tőle kap. Tudatlan, felfuvalkodott, rideg, önző szívű és legfőbb mértékben szere-

nyeltelen. Ilyen a vidéki magyar színészek legnagyobb része — tisztelet a kivételeknek.

Aztán, uram Isten, milyen az erkölcsi élet! Ismertem egy színigazgatót, ki saját vallomása szerint 21 nővel állt vadházasságban.

S milyen életet élnek a nők! Mennyi ledér-ség, mennyi frivolitás! Ugy cserélik a „fér-jeket“, mint más nő a ruháját. Minden város meghozza a maga áldozatát s a hölgy mindig egy-egy pár ékszerrel s szép ruhával gazdagabban megy tova, nem egyszer kisérve szerencsétlenné tett családok könnyei által. Ha a mai társadalmi felfogások szerint egy nő megbotlik, megvetés a büntetése; a színésznő meg bűnei között büszkén hordja fejét és feltétlen tiszteletet követel a maga részére, mert ő színésznő. Közelről ismerem a színészek beléletét s bátran el merem mondani, hogy csupán a cigányoknál uralkodnak olyan laza erkölcsök, mint náluk.

Ilyen viszonyok között mi természetesebb, mint hogy a közönség kevés tisztelettel viseltetik a színészek iránt? Nem emeli magához, de azért elmegy a színházba, mert ez neki olyan életszükséglet, mely nélkül nem lehet el.

A közönségben tehát nincs hiba, mert az még gyarló kivitelben is szereti gyönyörködni a nagy szellemek alkotásaiban.

Hogy tehát a magyar színészet virágozzék, hogy egymásután ne bukjanak a vidéken a társulatok s hogy egyik botrány a másikat ne érje: első sorban szükséges a vidéki szí-

## A „Székelyföld“ tárczája.

### Ember, állat.

Jules Verne-től.

Azok a feltalálók, kik szüntelen az örök mozdony keresésén törik a fejüket, mindig nagyon naiv teremtetéseknek tetszenek nekem. Saját szemléységek nem élő bizonyítéka-e hiábavaló törekvéseiknek, nem tisztán megmutatja-e, hogy itt lenn mindennek magán kívül keli keresni erélyének forrását? Az a mozdony, mely nem visz magával szívet, hogyan huzhatná sokáig a hozzákaptosított kocsikat? Nemde hasonló szükségesség idézte elő az ember gépezetben azt a mozgató erőt, a mit érdekesséresnek hívnak?

Emberi gépezetet mondtam s jól mondtam. Valódi gépezet szervezetünk, mely működik s következőképzé szüntelen fogyaszt. Egyetlen megállóhelye van: a halál.

A fogyasztáshoz, a kiadáshoz nem szükséges a munka, nem a gondolkodás. Egyszerűen élni kell; élet mellett még az alvás is kiadással jár, melyet még Harpagon sem tagadhat meg magától. Az elhasznált részek a tüdőn, a bőr lyukacsain s még más, megnevezni nem akart utakon egyre távoznak tőlünk. E játékokban testünk szövete egyre fogy, annyira, hogy végre mint a kéllehetetlen hitelező az örök adóshoz, a vérhez fordul táplálékért. Ez, a mennyire töle telik, eleget tesz a kívánságnak, de jön egy perc, mikor a vér is min-

denből kifogy s ekkor a gyomorhoz, pénztárosához, fordul. Fájdalom, a pénztár üres! és . . .

És ekkor a mogorva ur rossz kedvvel mordul feleségére: Ugyan mire nézitek a napot? Hát ma nem tálnak? Majd meghalok éhen.

Béküljünk ki. Tálalva van; a kerek asztalt az ur, az asszony s a ház csemetége körülülük s mind-egyik a maga módja szerint a fogyasztáshoz lát. Nemsokára beáll az ingyencznek fölséges pillanata, az emésztés.

Hogy miben áll az emésztés? Erre a kérdésre azzal lehetne válaszolni, hogy háromszoros feladatban. Ezek elseje a rágás, mely ép oly kellemes, mint szükséges foglalatosság. Az élő szervezet a táplálékot csak folyós állapotban veheti be. Ezért kell előbb az ételt megrágni, hogy tápláló részeit a test bevehesse.

Főként a növény-táplálékokat kell megrágni, melyeknek tápláló részeit burok fűdi, melyet össze kell törni. Ez annak az oka, miért rágnak a növényt evő állatok hosszú ideig, köztük némelyek, a kérődzők, két ízben is. Talán némelyek ingyenczességgel vádolnák őket! Merő rágalom!

Mikor az ételek meg vannak rágva, akkor kezdődik a tulajdonképeni emésztés, mit a nyál s a gyomorlé segít elő. Hozzájárul az epe munkája, minek következtében a tápláló részek elkülönülnek s alkalmasakká lesznek a felszívódásra.

A szájától indultunk el, s íme, a gyomornál alább értünk. Pár pillanat alatt tettük meg ezt az utat, melyet az ételek három óra alatt tesznek meg. Ne

menjünk tovább. Az ut többi részét leírásához Armand Silvestre tollára volna szükségem. Azzal pedig nem bírok.

De elég is nekünk ennyi. A belekben a megemésztett s tápláló részek ezernyi csövekben a véredényekbe jutnak. Ez képezi az emésztés harmadik feladatát: a felszívódást.

A mi három ebédelőnk csakhamar a célpontig jut. Az ebédet bevégezték. A háziur most ép oly nyájas hanggal fordul feleségéhez, mint a minő zord volt előbb hangja, s feketekávészás-közben mészálva mondja: Lelkemre! királyi ebéd volt.

Honnan származott e változás. Mi szöktette fel ily gyorsan a hitvesi barometrumot? Egyszerű. A szövetsejtek kielégítése, melynek számláját a vér fizette meg.

És ez így van mindig. A kiváló atomokat mindig ujak helyettesítik, annyira, hogy a szervezet egy bizonyos idő múlva teljesen megújul. Hajdan hét évet mondtak szükségesnek az átalakulásra. Ezt az időt pontos számítások lényegesen alább szállították, s ma úgy van, hogy két hónap tökéletesen elegendő az anyagcserére.

A tökéletesen megbízható elméletnek különös következményei vannak. Az a hajós, ki három évi távollét után visszatér övéhez, nem az az ember, a ki három évvel korábban eltávozott, s feleségének jogában állna rá sem ismerni.

Azok a képviselők, kik meg nem tartották a mandatum hajhászásakor tett ígéreteiket, joggal mondhatják számonkérőiknek: De hisz, uraim! nem én tettem az ígéreteket!

nészet nívóját emelni. Ha a mai világban mindenféle állás kvalifikációhoz van kötve, miért ne lehetne a színészet is? Miért ne vehetné a törvényhozás kezébe e fontos társadalmi kérdést, s miért ne mondhatná ki törvényben, hogy színész csupán csak az lehet, ki magát erre kvalifikálta, ki pl. a színi képezdét elvégezte? Aztán miniszteri rendeletnek kellene szabályozni azt is, hogy Magyarországon hány társulat engedélyezhető, hogy sem a közönség megterhelve, sem a társulatok megélhetése veszélyeztetve ne legyen.

S a mi fődolog, különös felügyelet fordítandó a színigazgatókra, mert talán ezek ártanak legtöbbet a vidéki színészetnek.

Az a lelketlenség, melylyel a legtöbb igazgató a közönséggel szemben eljár, — itt is tisztelet a kivételeknek — igazán példátlan. Ugy tekintik a közönséget, mint egy fejős tehenet, melyet szabad és lehet úgy és annyiszor megfejni, a hányszor csak a szükség kívánja. Mennyet-földet ígérnek, a míg egy városba bemehetnek, s ha aztán az évad elmúlt, ugyancsak van dolguk a rendőri hatóságoknak. Az igazgató nem fizeti a színészeket, a színészek nem fizetnek lakbért, élelmet, a megcsalt felek panaszt emelnek s vége-hossza nincs a kölcsönös piszkolódásoknak a magyar színészet nagyobb dicsőségére.

A bevett jövedelem egy részét elnyeli az igazgató tehetségtelen, de bájos „feleségének“ pazar öltözködése, a más rész bemegy a postatakarékpénztárba az igazgató magánvagyonának gyarapítására — lévén a törvényben megállapítva, hogy a postatakarékpénztári betétek 1000 frtjig le nem foglalhatók —, a harmadik, csekélyebb rész a színészek között osztatik meg, s ha ez nem elégséges, tessék a követelő félnek perelni; egy vidéki színész meg nem ijed a pörtől, de még a piszkolódástól sem, mert ehhez meg van szokva.

Egy színigazgató ténykedését, eljárását senki és semmi sem korlátozza; jövedelmeiről könyvet vezetni nem tartozik; úgy fizeti színészeit, a mint akarja, s általában úgy a közönséggel, mint saját társulati tagjaival olyan feltétlen függetlenséget élvez, minőt egyetlen egy más társaság sem.

Szabályoztassék tehát a színigazgatók hatásköre, helyeztessék hatósági ellenőrzés alá, s különösen kauczió nélkül senki se kaphasson színigazgatói engedélyt.

Mit mondjunk! Az a hajadon, kivel most örök hűséget esküdni készülsz, nem az a személy, a kinek hálójába ezelőtt három hónappal kerültél. De mindegy! Változott bár a jegyes, változni fog még többször is. Hiszen asszony. Aztán mily kellemes, hogy minden két hónapban új feleségünk van! Mily erkölcsös megoldása annak a szociális kérdésnek: gazdasági hárem!

Azért aztán a rajongó szerelmesek koplálásra ne kényszerítsék ám Dulcineájukat, csakhogy változatlanok maradjanak. Így talán meglenne az az elégtételük, hogy mindig egy és ugyanazon nőt szerethetnek. Ez azonban hibás utja volna a szöglelességek kikerekítésének, mire a házasságban nagy szükség van. Több plastikával kevesebb hűség mellett többre megyünk. Egyesek hát bátran fiatal házások, mintha mi sem történnék, s ha szabad parodizálnom a híres utasítást: Gyarapodjatok! Már t. i. a mennyire lehetséges. Mert jöhetnek esetek, mikor a gyarapodásnak nehézségek állnak útjában.

Ez esett meg nem régiben egy emberen, kinek farkas-étvágyát gyomorszáj-dugulás akadályozta meg. Eljött hát Párisba, hogy az orvosok segítse-

Igy aztán, ha a színészek kvalifikációhoz lesznek kötve s a színigazgatók meg lesznek rendszabályozva: lesz egy művelt színész-kar, lesz annak tisztas társadalmi állása, mely meg lesz mentve attól, hogy mindig a mások megrovódításával igyekezzék életét fentartani. Megszűnik akkor a magyar színészet a könnyelmű dologkerülő menedékhelye lenni s lesz az, a minnek lennie kellene: a közművelődés egy fontos tényezője.

O.

**Trefort utóda.** Ő Felső Csáky Albin grófot, Szepesmegye főispánját, nevezte ki vallás- és közoktatásügyi miniszterre.

Az új miniszterről a következő életrajzi adatokat közölhetjük:

Csáky Albin 1841-ben Krompachon, Szepesmegyében született. Szepesmegyének örökös és 1867. óta valóságos főispánja, a Lipót-rend középkeresztése, a pápai Szent Gergely-rend nagykeresztése. A közigazgatási reform enqueteen kiváló szerepet vitt; később a főrendiház reformkérdésével, majd a köztörvényhatóságokról szóló törvényjavaslat előmunkálataival foglalkozott. 1880-ban a közös pénzügyminiszteri, 1881-ben a magyar közlekedésügyi miniszteri tárczával kinevezett meg: mindkét megtisztelő meghívásnak, akkoriban megrongált egészségi állapota miatt, nem feleltethet meg és ugyanez okból nem fogadta el a belügyminiszteri tárczát, melylyel megkínálták. Szepesmegye területén létező számos közművelődési és hazafias egyesület tevékeny elnöke: így a magyarországi Kárpát-egylet, a szepesi történelmi társulat, nemkülönben a szeretetházi egylet, a szepesi Eötvös-kör s a löcsei bankgyesület; továbbá a kassa-oderbergi vasút igazgató tanácsának is tagja. A közigazgatás kérdéséről számos cikket tett közzé a napilapokban. A főrendiház közjogi bizottságának tagja.

## SZEMLE.

A miniszterelnök a király belvári szavairól. Pápán, hol a duánatuli ref. egyházkerület közgyűlését tartotta, melyen tudvalevőleg Tisza Kálmán elnököl, az egyházkerület tagjai által rendezett diszebeden, egyik felköszöntőben czélzás történt a Strossmayerhez intézett királyi szavakra is. Tisza kormányelnök e szavakra így reflektált:

„Uraim, az igazság nevében emelek szót és ez rám nézve annál kellemesebb, mert míg igen sok más esetben az igazság kimondása kellemetlenséget okoz, jelen esetben úgy az én, mint minden igaz magyar ember keblét örömmel tölti el. Czélzás történt itt előbb arra, hogy azon hideg, de jó kiérdemelt zuhany forrása, mely Horvátországban legközelebb lezuhan, itt körünkben keresendő. Az igazság, uraim, az, hogy ennek forrása azon jó szív, a mely mindig és egyedül a haza érdeke és a királyi lelkelet által vezettetik. Adj a ég, hogy azon nemes szív minél későbbben szűnjék meg dobogni.“

A miniszterelnök szavai hosszas, zajos, ismételt

nek rajta, Addig járt orvosról orvosra, míg embe-rére talált, a ki a beteg gyomrán lyukat vágott s mesterséges csövön át vezette be gyomrába a táplálékot. Ettől kezdve a mi emberünk hatalmas étvágygyal táplálkozik. Talán hatalmasabbal, mint ti. Az bizonyos, hogy jobb étvágygyal, mint én.

Nos, efféle operáció véghezvitelére az orvosok alkalmasak. De hát ez sem új dolog. Akárhány állat megteszi szükség esetén önmagát. Csak egyet mondok el, a szegény sneffek példáját. Ez az istenálda madara mennyi üldözésnek van kitéve! Alig jelenik meg a mezőkön, mikor a vadász már nyomában van; puff! A lövés el van hibázva. Ez a rendes. De megtörténik az is néha, hogy egy sörét eltéved s a snefnek egyik lábát eltöri. A snef nem sokat törődik a balesettel. Csörével ügyes tapaszt készít a tört testrésze, sőt még be is kötözi. Egy sebész nem tehetné ügyesebben, mint a hogy a snef elbánik magával s az eltört láb össze-forr.

Akárhány vadász megbámulta már a snefek ez ügyességét. Nos hát az orvos snef nem hasonlít-e a tollatlan orvosokhoz?

„E—s.“

éljenzéssel fogadtattak, s a jelenet a király iránti hódolat és lelkesedés impozáns tüntetésévé fejlődött.

\*\*\*

„En fázasztom a magyar nyelvvel.“ A „Koloszvár“ írja: A magyar király öcsöce Brassóban, szólván a neki bemutatott hölgyekhez, úgy látta, hogy együgyűnek nehezen válaszol. Ekkor így szólott: „Nem magyarok-e önök mind“... Az adott feleletre következőket mondá: „Kegyetek németek, nem tudnak talán magyarul s én fázasztom a magyar nyelvvel. En rég óta bírom már a magyar nyelvet, csak a gyakorlatom hiányzik.“

A brassói száz, ki századok futásán át lakván amaz erdélyi szép helyet, kiváltságokkal könnyített bőséges és nyugalmas életet él, — elereszti a fenséges ur szavait a füle mellett és elzárkozik a magyar szótól. Fázasztja őt, a ki nyelven beszél. A gazda nyelve, kinek házában lakik, idegen nyelv neki. Jó itt feljegyeznünk a magas helyről jött nyilatkozatot, a nyilatkozó iránt való tisztelet okán nem commentálván.

\*\*\*

Károly Lajos főherczeg, ki Sinaiában meglátogatta a román királyt — mint a „P. Lloyd“-nak Bukarestből távirják — politikai misszióban járt el. Ő vitte meg a román királynak uralkodónk meghívását, hogy a mikor a német császár Bécsben lesz, Károly román király is látogasson el Bécsbe.

\*\*\*

A pápai kuria — mint Rómából jelentik — vezéreltetve azon aggodalomtól, hogy a belvári esetenk további következményei lehetnek: Strossmayer Rómába hívta, hogy kimerítő felvilágosításokat nyerve tőle, elhatározza, vajjon Strossmayer jelenlegi állásában megmaradjon-e, vagy máshova rendeltessék.

\*\*\*

A budapesti konzuli kar legidősebb tagja, Farra Sándor román királyi főkonzul, kormánya által disponibilitásba helyeztetett és helyébe Ghika Sándor neveztetett ki budapesti főkonzullá. Farra és neje már a legközelebbi napokban elhagyják Budapestet és nem csupán a mérvadó politikai körökben, hanem társadalmunk legelőkelőbb rétegeiben is, a hol számos őszinte barátot szereztek maguknak, mélyen sajnálják távozásukat, mert Farrának, ki itt — dacára a köztűnik és Románia között fennálló kedvezőtlen nemzetgazdasági viszonyoknak — a kereskedelmi miniszteriumban is a legnagyobb rokonszenvnek és teljes előzékenységgel örvendett, Budapestet el kell hagynia. Kell, mondjuk, mert Farra urnak — mint a „B. K.“ írja — akarata ellenére, személyes és politikai fondorlatok következtében kell állását elhagynia. — Ghika Sándor, az új főkonzul, fővere az utóbbi időben sokat emlegetett Ghika Georgnak, a Natália szerb királyné sógorának és buzgó szószólójának. Ghika Sándor diplomáciai pályáját ezelőtt tizenöt évvel mint az akkori román diplomáciai ügynökségnek titkára, Konstantinápolyban kezdte meg, később ugyanily minőségben Bécsben működött. Két évi szolgálat után Ghika elhagyta e pályát és csak most lépett újból az állam szolgálatába. Politikailag még nem lépett előtérbe, az ó-konzervatív párthoz tartozik és személyes barátja Carp külügyminiszternek.

\*\*\*

Kálnoky grófot friedrichsruhei látogatása alkalmából a német sajtó meleg hangu cikkeiben üdvözlö. A „Köln. Ztg.“ a többek közt felemlíti, hogy mihelyt a berlini és a pétérvári kabinetek közt látszólag valami közeledés történik, nálunk nyomban nyugtalanság, sőt az a gyanu is támad, hogy Németország arra fogja az osztrák-magyar államférfiakat kényszeríteni, hogy engedményeket tegyenek a keleti kérdésben Oroszországnak. Ez az aggodalom — mondja a kölni lap — a német politika teljes félreismeréséből indul ki s tünedezni kezdett, mikor Albrecht főherczeg Berlinbe utazott. De teljesen el fog az tűnni most, midőn Kálnoky gróf fölkereste a német kancellárt. Oroszország — folytatja — Németország asztalánál bizonyára mindig fog terítéket találni, csakhogy a belépést a vendégzeretű német házba nem szabad azon feltételtől függővé tennie, hogy Németország előbb ajtót mutasson legjobb barátjának. Ez eszmében minden német hazafi, bármely párthoz tartozzék, föltétlenül egyetért. — A pétérvári lapok legnagyobb része azt írja, hogy Kálnoky látogatása Bismarcknál azt bizonyítja, hogy a bécsi kabinet szükségét érzi a bolgár-kérdés megoldásának, még arra az esetre is, ha ezzel a magyarokat ingerelné. A „Novoje Vremja“ úgy nyilatkozik, hogy e látogatás után valószínűleg fordulat áll be a bolgár-kérdésben. Nem mutatja ugyan semmi jel, hogy ily fordulat teljesen megfelele Oroszország kívánságainak, de Kálnoky már nem lehet kétségben az iránt, hogy Berlinben már nem szándékoznak Ausztria-Magyarország kívánságait Bulgáriára néve előmozdítani. E kívánságok — írja a „Grasdanin“ — csak győzelmes háboru árán volnának elérhetőek.

Ezért Kálnoky útja hiába való. Tudnia kellene a grófnak, hogy a birodalmi kancellár politikájának alfa és omega az oroszországgal való jó barátság. — A moszkvai „Vjedomoszti“ úgy vélekedik, hogy Németország ösztönzésére a bolgár-kérdés ügyében kezdett tárgyalások odavezettek, hogy megállapították, ki legyen az új bolgár fejedelem.

Ferdinánd fejedelem hétfőn érkezett Ruscsukba s a fogadására megjelentek között Nacsevis miniszter is ott volt, a mi a fejedelmet igen kellemesen lepte meg. Megölelte és megcsókolta Nacseviset, örömeinek adva kifejezést, hogy a merénylet meghiusult. A merényletről tévesen volt elterjedve azon hír, hogy a Nacsevis lakásán történt, mert — mint helyreigazítólag írják — a merénylet a bancassai vasúti állomáson történt, ahol Kiszlov Nacsevis miniszter kupéjának ajtaját hirtelen kinyitotta és hatszor rálőtt. A miniszter csak horzsolásokat szenvedett és egészen jól érzi most már magát. Bolgár körökben azt hiszik, hogy nem bolgár, hanem orosz részről bérelték fel a merénylet.

## Doda Traján felsülése.

Mult számunkban röviden megemlítettük, hogy Doda Traján az aradi esküdtzések verdiktje alapján két évi államfogházra és 1000 forint pénzbírságra ítélte el a sajtóbíró. Doda ur viselt dolgait röviden a következőkben ismertetjük olvasóinkkal.

Doda Traján negyven évig szolgálta az államot mint katona, s jelenleg nyugdíjban él. Egész katonai pályafutása alatt csendes vérű ember volt, s csak most, vénségére jutott eszébe, illetőleg vetették rá az oláh tulzók, hogy felsappon nemzetiségi agitatornak. S pár év alatt annyira elcsajszította az oláh izgatók mesterségét a nyugalmazott osztrák generális, hogy „birneves“ ember lett belőle.

Megválasztatta magát a karánsebesi választókerület képviselőjévé kétszer, de mandatumát, a törvény ellenére, nem nyújtotta be a képviselőház elnökének, hanem e helyett leveleket írkált az elnökhöz, melyekben nyíltan kijelentette, hogy a törvény szerint nyert mandatum bemutatásának törvényes kötelességét nem teljesíti. Ugy is tett. Sem a választási jegyzőkönyvet nem küldte fel, sem az országgyűlésen meg nem jelent, sem pedig képviselői állásáról lemondani nem akart.

Mint hogy azonban törvény szerint az országnak egyetlen kerülete sem szabad, hogy huzamosabb ideig képviseletlenül maradjon a törvényhozában, elrendeltetett a választás a karánsebesi kerületben harmadszor is. Ekkor aztán a karánsebesiek meggondolkozván, mást választottak képviselőjükül.

Doda persze gondoskodott időközben arról, hogy e példátlan eset ne maradjon a nemzetiségi agitáció céljaira kiaknázatlanul. Levelet intézett választóihoz, melyben szokatlan eljárását azzal indokolta, hogy „a román nép a mesterkedés és erőszak fondorlatai következtében kizárattott az alkotmányos küzdelem minden egyes pozíciójából“ és kijelenté, hogy „nagy és fárasztó harcra kényszerülünk, s ma már nem egy helyről és szavazatról van szó a magyar parlamentben, — nincs szó többé némely csekély nemzeti, nyelvi, politikai engedményekről, hanem a román népnek nemzeti becsülete van kockázra téve“.

Az államügyesség természetesen panaszt emelt ellene, mert nem nézheti el, hogy bárki is, különösen az államnak egy nyugdíjasa, oly igazolatlan vádakkal álljon elő a magyar nemzet ellen, melyek tápot nyújthatnak nemzetiségi izgatásokhoz s a gyűlölködés szításához.

Doda az esküdtzéseknek is fittyet hányt, hanem ezúttal csuful felsült. Tudvalevőleg kétszer idéztetett meg a tárgyalásra, de ő egyszer sem jelent meg az esküdtzések előtt; ily módon akarta az eljárást huzni-halasztani s az esküdtzések tekintélyét nevéssé tenni. Az esküdtzések eljárás először elmaradt, másodszor azonban a büntés nem bujhatott el a bűnhődés elől. Az esküdtzések kimondotta a vétkest Doda uram felett.

De ezzel még korántsem nyert befejezést az ügy, mert a szabályok értelmében az aradi ítéletet egy újabb tárgyalás fogja követni, melyre a vádlott karhatalommal fog elővezettetni.

Jó lezok ez az izgatónak. Megtanulhatják ez esetből azt, hogy törvényeinket ignorálni nem

lehet s hogy a ki az állam ellen izgatni merészel, büntetlenül nem marad.

A híres Trajan római császár druszája pedig majd a dutyiban két éven át elmélkedhetik bővön honpolgári kötelességei felett.

## A külföldiek nyilvántartása Magyarországon.

A Magyarországon tartózkodó, vagy itt letelepülni akaró külföldiek nyilvántartása ügyében a belügyminiszter a törvényhatóságokhoz körendeletet bocsátott ki, melynek főbb pontjai a következők:

1. A községekben és városokban tartózkodó külföldiekről nyilvántartás vezetendő.
2. Ezen nyilvántartásnak alapul a lakást adóknak, fogadóknak és vendéglősöknek az idegenek meg szállásáról teendő jelentései szolgálnak.
3. A községben 24 órán túl megszálló idegen, a ki nevét és kilitét bementani, valamint a lakást adók, fogadók, vendéglősök, a kik az idegenek meg szállásáról a jelentést 48 óra alatt megtenni elmulasztják, közbiztonság elleni kihágást követnek el és a szerint büntetendők.
4. A bejelentés alapján a községi előjáróság mindenekelőtt az idegenek külföldi minősége felől lehetőleg biztos meggyőződést szerezni tartozik, mire névze a községek a főszolgabíró, a városok az alispán közbenjárását vendő igénybe.
5. A külföldinek ebbeli minősége megállapítottván, annak a község területén való tartózkodása nyilvántartásba jegyzendő, a törvényben kitűzött 3 hó leteltével pedig, a mennyiben a külföldi ezen idő alatt önként nem jelentkezett, lakhatási engedély iránti kérvényének 8 nap alatt leendő benyújtására felhívandó.
6. Ha a külföldi a hozzá intézett felhívásnak meg nem felel, akkor az előjáróság a főszolgabíróhoz jelentést tesz, illetőleg a rendőrkapitányt értesíti, ki a körülményekhez képest a büntetés kirovása iránt első fokulag intézkedik. Ha a külföldi 8 napon túl nem terjedhető határidőn belül önként nem távoznék, akkor alkalmas módon való eltávolításáról gondoskodandó. Ha pedig a külföldi lakatási iránti kérvényét a kitűzött határidő alatt benyújtja, a képviselőtestület az engedély megadása érdemében határoz. A lakhatási engedély megtagadása esetén a határozat jogerőre emelkedése után a külföldinek a község (város), illetőleg azon esetben, ha rendőrileg veszélyes egyéneknek lenne tekintendő, az ország területéről való eltávolítása iránt intézkedik.
7. Minthogy a lakhatási engedély csak a község (város) területén való tartózkodásra községi szempontból adatott, ez által a főszolgabírónak (rendőrkapitány) államrendőri szempontból fennálló hatásköre nem érintetik, minél fogva nevezett községek a külföldi magatartását figyelemmel kísérik és ha bebizonyulna, hogy annak az ország területén való tartózkodása fennérintett szempontokba ütközik, eltávolítása iránt a lakhatási engedélyre való minden tekintet nélkül a fennálló szabályok szerint intézkedni tartozik.

## Külfonfélek.

— Rudolf trónörökös görögényi vadászatai — mint Maros-Vásárhelyről biztos forrásból jelentik — a jövő hó 8-án vagy 9-én kezdődnek az eddigi megállapodások szerint. Most már kétségtelen, hogy az angol trónörökös, ki már több ízben nyilvánítá érdeklődését az erdekes erdélyi vadászatok iránt, ez idén szintén részt fog venni azokban s rajta kívül az erdélyi arisztokrácia néhány tagja, valamint az uralkodóháztól is egy-két főherceg s néhány osztrák arisztokrata. A vadászatok rendezésére, legmagasabb helyről, az idén is br. Kemény Kálmánt, ezt a derék és jeles sportembert kérték föl.

— **Földszünnepély.** Néhaj Lázár Mihályné szül. Gillyén Anna hült tetemei Dálnokban vasárnap helyeztettek át az ideiglenes sírboltból a bánatos férj által építtetett díszes új sírboltba. A gyászszertartást Kiss József dálnoki ref. lelkész, Zoltáni Elek esperes és Bodor János zagoni ref. lelkész végezték; közben-közben a helybeli és vidéki énekezőcérek énekeltek szépen, összhangzatosan. A megható gyászszünnepélyen szépszámu közönség volt jelen. Legyen csendes az elhunynak álma az új sírban!

— **Halálozás.** Kovács Miklós, kézdimartonfalvi volt jegyző, pénztárnok, adószerző és egyházigazdónak, e hó 21-én 71 éves korában elhalt. Temetése 23-án lesz. Béke poraira!

— **Törvényszék-köréből.** Igazi kannibáli kegyetlenséggel végezte ki feltorjai Szöcs Mihály mostoha leányát. A kegyetlen ember mindig görbe szemmel nézte második feleségével házához került leánykáját, s ha csak szerét tehetette, verte és ki-nozta azt. Folyó évi május 15-én a düh annyira erőt vett rajta, hogy a szerencsétlen kisi teremtést úgy föbe ütötte, hogy koponya-csontja menten szétrepedt. Hogy ocsmány tettét elpalástolja,

a gyermek hulláját bevetette a tűzbe. A gyilkosság azonban kiderült s a kegyetlen mostoha — dacára konok tagadásának — a kézdivásárhelyi törvényszék által 10 évi fegyházra ítéltetett.

— **Szédelgés.** Egy furfangos külföldi nagy ravasz-sággal font be több kolozsvári kereskedőt. Beállított hozzájuk kék üvegekben levő csoda-folyadékokkal, melyek állítása szerint nagyszerűen megfehérik a sárga réz- vagy fém-tárgyakat, tehát „nickelirozzák“. Próbát tett ott helyben s csakugyan a fém-kilincsek és más holmik szép fehér reteggel vonattak be. Nagyön sokan vettek ilyen folyadékot s be is fehéritették fém-tárgyaikat, melyek azonban alig egy óra alatt nem hogy visszasárgultak volna, hanem még meg is feketedtek. A szédelgő külföldi egy német tolmács-sal jár s felhívjuk reá a vidéki közönségek és rendőrségek figyelmét.

— **Budapesti Hírlap.** A „Budapesti Hírlap“-nak a hazai művelt olvasóközönség vetette meg alapját. A lap eleitől fogva megértette a magyar közönség szellemét; minden pártérdék megelőzésével küzdött nemzetünk- és fajunkért, ez egyetlen jelszóval: magyar-ság! Viszont az ország legkiválóbb intelligenciája is azonosította magát a lappal, fölkarolva azt oly módon, mely páratlan a magyar újságírás történetében. A hazai sajtóban máig a legfényesebb eredményt a „Budapesti Hírlap“ érte el; legnépszerűbb, legelterjedtebb lapja az országnak. A külső dolgozótársak egész seregén kívül a szerkesztőségnek annyi belső tagja van, a mennyivel egy magyar lap sem dolgozik; minden rovatot külön vezető gondoz, a helyi tudósítókön kívül, a kik a nap történetét írják. Minden fontosabb bel- vagy külföldi esemény felől rendes levelezőn kívül saját külön tudósító értesít közvetlenül; a távirati szolgálat immár oly tökéletesen van berendezve, hogy elmondhatjuk: nem történik a világon semmi jelentékeny dolog a nélkül, hogy a „Budapesti Hírlap“ arról rögtön ne adjon hí és kimerítő tudósítást. A „Budapesti Hírlap“ politikai cikkei Kaas Ivor báró, Rákosi Jenő, Balogh Pál írják más kiváló hazai publicistákkal, hiven a lap független, magyar, pártérdekeket nem ismerő szelleméhez. Politikai hírei széleskörű össze-kötetése alapján a legmegbízhatóbb forrásokból származnak. Az országgyűlési tudósításokat a gyorsírói jegyzetek alapján szerkesztik. Magyarország politikai és közléte felől távirati értesítésekkel látnak el rendes levelezők, minőkkel minden városban, sőt nagyobb községben is bír a lap. A „Budapesti Hírlap“ távirati tudósításai manap már teljesen egy fokan állanak a világsajtó legjobban szervezett hírszolgálatával. Európa összes metropolisáiban Londontól Konstantinápolyig saját tudósítók vannak, a kik ugy az ott történő eseményeket, mint az elektromos dróton oda futó híreket rögtön megtáviratozzák. A külföldi rendes tudósítókön kívül minden fontosabb esemény felől a szerkesztőség külön kiküldetésű tagjai adnak gyors és bő értesítést. A „Budapesti Hírlap“ ezelőkor havonként oly összeget fordít, mint a mennyi ezelőtt 10 évvel meg egy-egy hírlap egész költségvetése volt; de sikerült is elérnie, hogy ma a legjobban, leggyorsabban értesítő organuma a sajtónak. A „Budapesti Hírlap“ Tárczarovata Teleky Sándor gróf, Tóth Béla, Rákosi Viktor (Sipulusz) és több kiváló írók közreműködése mellett a lapnak egyik erőssége s mindig gondot fordít rá, hogy megmaradjon előkelő színvonalán. A napi rovatokat kitűnő zurnaliszták szerkesztik s a helyi értesítés ismert legügyesebb tudósítókra van bízva. Rendőrségi és törvényszéki rovatok külön-külön szerkesztői a főváros sötét eseményeit is mindig oly hangon tárgyalják, hogy a „Budapesti Hírlap“ helyet foglalhat minden család szatán. A közgazdasági rovatban a magyar gazda, birtokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, a mi tájékozására szükséges. A regény-csarnokban csak kiváló írók legújabb műveit közli. Az előfizetés föltételei: Egész évre 14 ft, félévre 7 ft, negyedévre 3 ft 50 kr, egy hóra 1 ft 20 kr. Az előfizetések vidékről leg-csezszerűbben postautalványval eszközölhetők következő cím alatt: A „Budapesti Hírlap“ kiadó-hivatalának, IV. kerület, kalap-utca 16. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:  
Ifj. Dobay János.

## Nyilt tér.\*

### Egy kis eszmecsere.

Tekintetes szerkesztő ur!

Olyan vagyok, mint az idegbeteg: a legkisebbtől a legnagyobbig mindent meglátok s minden kicsi számszorosban sérti szememet, s a világ ezer kincséért meg nem tudnám állani, hogy kinek-kinek érdeme szerint szemébe ne mondjam bibé-

\* E rovatban megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

jét. S oly jól esik, ha megmondhatom! Nem kinez, nem gyötri. marja lelkemet. Nyugodt leszek s lényemet egy csendes, pihenő tö folyja körül. Most is épen ilyen beteg vagyok: a közérzetem gyöttri lelkemet. Nyujtszon segítyt a tek. szerkesztő ur, hogy becses lapja hasábjain kibeszélhessem magamat.

Az „Igazság” 8-ik számának hírvonatában olvastam, hogy a „Székelyföld” 71-ik számában közölt „Néptanítók sorsa” című hírt, melyben Gaál Miklós sok tisztéről s végül erdőpásztori hivataláról volt szó, „hirkacsá” lett volna.

Csodálkozom. A „Székelyföld”-et én régóta olvasgatom, de ez hirkacsát nem szokott közölni. S hogy a hónapos dítrói „Igazság”, csikarczfalvi alhírére magyarázva a dolgot, még a „Székelyföld”-et is a hazugság bűnébe akarja sodorni, ez nem „igazság”. Mert ha az „Igazság”-nak vérebén van a légből kapott mende-mondák köztölése, ám tegye a maga részéről, de ne meszeljen azzal a tisztességes emberek házfalán is.

De hogy az „Igazság”-ot és a „Székelyföld” 74. számában nyíltterező urat mégis meggyőzzem arról, hogy a tényállások tiszta tudatában vagyok, csupán azok alanyi részeire felelek meg.

Igaza van G. M.-nak, én is a mellett vagyok: Dítró nemes községe tetemes anyagi áldozatokat hoz nagy számmal levő iskoláinak fenntartása érdekében, úgy, hogy az erdélyi községek közt talán egyetlen egyet sem találunk, mely oly szépszámu osztályokkal s azoknak megfelelő tanerőkkel rendelkeznék. S noha községünk és iskoláink rendben is vannak, mégis iskoláink egy pár osztálya felett oly zűrzavaros a lég, hogy azokat megszűntetni elkerülhetlenül szükséges. Nem tehetek arról, hogy az anyagot épen Gaál Miklós ur szolgáltatja. De hogy ne menjek messze az iskola falaitól, meg kell említenem, hogy Gaál Miklós és társa — kinek nevét szerénységből elhallgatom — annyira tul vannak terhelve mindenféle apró-cseprő, kisebb-nagyobb hivatalok által, hogy nevezett Gaál és társa osztályában gyakran 1, 2, sőt 3 napig is egy 10—11 éves gyermek tartja fenn a csendet, a rendet s vezeti az osztályt egy mogyorófa-esztenél kezében. Ezt a mulasztási naplók számtalan-szor igazolják. Meg szokott történni ott még az is, hogy a gyermek megsejti tanítója közel nem létét, elmegy az iskolából s szabadsága teljes tudatában a jégpályán dideregve várja be az iskolai idő elteltét. De megtörténik az is, hogy a gyermekek össze-vissza verik egymást tanóra alatt, kiket a tanító megbüntetne ugyan, de sem azt nem tudja biztosan, hogy melyik a hibás, sem azt, hogy milyen a hiba, s ha tudja, sem meri, mert attól tart, hogy igazságtalanul járhat el; a gyermek elbeszéli szüleinek s ki találá derülni, hogy a tanító ott sem volt az iskolában. Így a gyermekek mulasztásait sem büntetheti, még ha a jégpályán voltak is azok, mivel a tanító maga sem volt az iskolában. Néha a korlátozatlan gyermekek hatalmas lármát csapva, a mellette levő osztályt is zavarják. S míg a gyermekek itt így vannak, addig a tanítók is a község házában, mint képviselők sok oldalról érdekelve lévén, korteskednek s hatalmas dühöngések közt a gyűlés folyamán — gyakran Szárhegyen, Borszéken vagy Csik-Szeredában — egyik vagy másik képviselővel osszák a konczot. S ha véletlenül elvükkel vagy érdeklükkel elesnek, midőn visszatérnek is az iskola falai közé, még zug fejükben legyőzetésük, s nem foglalkozhatnak az iskola ügyeivel, a gyermekeknek igazságot nem tudnak szolgáltatni, mert több hét telik el, míg kiábrándulnak eszméjük vagy érdekük megrövidítéséből; s így képtelenek a tanítást rendes menetbe hozni, mert nyomban a törvényhatósági, fűrdőbizottmányi, nyomda-igazgatósági, első tizes jegyzői, erdőpásztori stb. teendőik zavarják meg, a mely állások beltöltésekor — leszorítva minden más alkalmasabb egyént — jönnek-mennek a falu egyike végétől a másikig, hirdetvén a népek: „Mi vagyunk a nép prófétái és messiásai, szavazatok reánk!” A nép pedig — elég balul — el is hiszi s meg is teszi ezt nekik.

S ma már oda jutott a két község, hogy ezen elkényszerített két tanító, az előjárók fejére növe, minden kiküldetésben kanál. Mindenkit lenéznek, fumigálnak, maguknál nagyobbab nem ismernek, s a szegény községet — áldozatát fejében — egymükkel meglöpva s gyermekeiket a szülők oldala mellől elvéve, nem a tanítást tartják első és kötelelenségű hivatásuknak, hanem a mellékes állásokra való felcspeszkedést, érdekeik hajhászását, a nép félrevezetését, s port hínnek szemébe; és ez nálunk így foly évek hosszú során át, s nincs törvény, mely őket ebben megfékezze.

Nos, t. „Igazság”! Mondja rá, hogy nem így az. És ez jól van így?

A mint G. M. hangoztatja, becsülettel szolgált a tanítói pályán. Nagyon szépen, a mint látjuk. Hanem azt sem az „Igazság”, sem a „Székelyföld” nyílt tere nem mondja, hogy Gaál Miklós volt vadász-cseléd fő vadász s több társai uri passzióból vadászatot rendeztek a Maros mellett, hol a pénzügyörök rajtuk csipvéen, G. M. a Maroson tul menekült. A pénzügyörök innen, jegyzőkönyvet véve föl. kérdezték: „Van-e vadászati jegye és fegyveradó-igazolványa?” mire azt felelte: „Nem hallom”, mit háromszori kérdésre ismételve, a jegyzőkönyvbe bejegyezték és elmentek. Egy hosszú hónap telt el ezután, midőn 20—20 frt büntetés méretett minden tekintet nélkül a vadász-cseléd urra is, mire egy tréfás barátja azt kérdezé G. M.-tól: „Most már hallod-e?” E kérdésre az utóbbi, savanyu arcot vágva, így felelt: „Most már hallom.”

Ekkor történt G. M. erdőpásztorrá avanszirozása is. Látva ugyanis, hogy a vadász-cselédség nem nyujt elég garanciát, a fővadászt megvédeni a zaklatástól, letette az erdőpásztori esküt. Nem is azért, mintha ő szolgálatot akarna tenni, hanem (nincs fizetése, miből megélhessen) a fegyveradó és vadászati jegy kikerülése céljából. Ez a főtenyező s erre nem felel meg sem az „Igazság”, sem nyíltterező ur; hogy mennyi fizetése van, nekem azzal semmi közöm. S hogy valaki oly sok tisztesség után még erdőpásztor is képes lenni: abból egyszerűen a silány fizetésre következtetem. S hogy lemondott (ha még le nem mondott) tanítói állásáról, azt következtettem, mert lehetetlennek tartom, hogy egy szegény néptanító válla-ra oly sok teher nehezljön és összeférhetlennek is véltem.

Hanem most már hiszem, mert G. M.-nak hőstettei is vannak. A III. foku bíróság 2 napi egyesre nem őt ítélte-e el a Kádbéb Jánossal véghezvitt hőstettért? Nem őt fogták-e el tavaly 12—1 óra közötti kurjongatásában s kísérték Siklódy Mihály rendőrbiztos elébe? Egy farsangon totaliter berugott állapotban nem ő lökött volt-e meg egy fiatal embert a „Társaskör” melléktermében, ki-től aztán nagy esedezve bocsánatot nyert, mire az illető azt mondá magában: „Uram, bocsásd meg bűnét, mert nem tudja, mit cselekszik.” A felszegi iskolatelep eladásánál is nem ő és társa kényszerítették K. P.-t a hamis esküre? Nem ő tagadta, mit az a szegény székely ember ötven forintját, volt el — szerencséjére — kölcsön kért s így be tudta bizonyítani, hogy adott? Püspök ur ő exozellencziájának igazságszeretete nem ő neki tette volt-e ki a szűrt a tantestületből? S nem ő érte vállaltak-e felelősséget kartársai, hogy „az többet nem történnik”? Nem őt és társait jellemzi-e, hogy Dítró és Szárhegy községek könyvnyomdájában L. D. és B. I. képviselőket ajtózárva akarták megverni, mert azok véletlenül Fintaházi vezető mutyistájuk öngazdálkodásáról jegyzőkönyvet vettek föl? Nem ők állították-e, hogy a két község könyvnyomdájából Fintaházi firmája alatt kijövő munkák helyesek? Ennek felfedezőjét s a nyomda megteremtőjét, K. E.-t, nem az ő igazságszeretetük üldözte-e el, mert ez érdekében vágó dolgot, számadást fészegetett? Ily hőstettek után mindent lehetségesnek tartok.

Ime, t. „Igazság”, ezek mind a feddhetetlen jellem, példás magaviselet s erkölcsös előélet jelei, melyek a nép erkölcsi és szellemi gyarapítására szolgálnak s melyek a nagy „Igazság” apró igazságai közé beillettek volna mindannyiszor. Ezek a mi községünk felvirágoztatói, vezetői s társadalmi életünk fenntartói. De ha a csizmadia a kaptánál, a tanító a tanításhoz maradna és nem kapkodna mindenféle hivatalok után, mint Bernád a mennyikőhöz: községünk, társadalunk és jólétünk nem volnának oly sok ferde kinövéssei.

Minden további folytatását az ügynek figyelmen kívül hagyom részemről.

Primpilus.

Sz. 2198.—1888.

tlkvi.

## Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirrre teszi, hogy Baricz Gerő végrehajtónak Bakk András és neje Pászka Judith végrehajtást szenvedők elleni 5 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Kézdi-Szentlélek községében fekvő, a kézdiszentléleki I. rész 152. sz. tjkvben foglalt A + a. 413<sup>a</sup>, 413<sup>b</sup>. hr. sz. 168 frt, 2064. hr. sz. 46 frt, 4052<sup>1</sup>. hr. sz. 23 frt, 5444<sup>a</sup>, hr. sz. 19 frt, 7557, 7558. hr. sz. 20 frt, 9394<sup>1</sup>. hr. sz. 65 frt és 4269. hr. sz. 6 frt o. é. becsértékű ingatlanokra az árverést a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi szeptember hó 24-ik napján délelőtti 9 órakor Kézdi-Szentlélek község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42.§-ában jelzett árfolyam-

mal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8.§-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság kiküldött tegyes bírója Kézdi-Vásárhelyt, 1888. április 27-én.

Vajna Gáspár,  
kir. tvszki bíró.

Sz. 2413.—1888.

tlkvi.

## Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirrre teszi, hogy Kőnczei Juliánna nyujtód lakos végrehajtónak Kőnczei Ferencz végrehajtást szenvedő elleni 1000 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Nyujtód és Lemhény községekben fekvő és pedig a nyujtód 508. sz. tjkvben A + 236., 237. hr. számú 80 frt, 796. hr. számú 14 frt, 845 hr. sz. 134 frt, 1207<sup>1</sup>. hr. számú 13 frt, 1387., 1388. hr. sz. 76 frt, 1491<sup>1</sup>. hr. sz. 82 frt, 1904., 1905. hr. sz. 172 frt becsértékű; a nyujtód 506. számú tjkvben A + 3163. hr. sz. 24 frt becsértékű; a nyujtód 423. számú tjkvben 190<sup>1</sup>. hr. sz. 23 frt, 514. hr. számú 100 frt, 547. hr. sz. 53 frt, 564. hr. sz. 65 frt, 960 hr. sz. 71 frt, 976. hr. sz. 31 frt, 1391., 1392. hr. sz. 153 frt, 1466. hr. sz. 186 frt, 2295., 2296. hr. sz. 11 frt, 2506. hr. sz. 81 frt, 3024. hr. sz. 3 frt becsértékű ingatlanokra az özv. Pál József javára bekebelezett haszonélvezeti jog sérelme nélkül; továbbá a lemhenyi 1809. számú tjkvben 3970<sup>a</sup>, 3971<sup>a</sup>. hr. számú 13 frt, 6237<sup>1</sup>. hr. számú 18 frt, 6279<sup>1</sup>. hr. sz. 15 frt, 6428<sup>1</sup>. hr. sz. 38 frt, 7250. hr. sz. 2 frt, 7509<sup>1</sup>. hr. sz. 36 forint, 8270<sup>1</sup>. hr. sz. 11 frt, 9023. hr. sz. 27 frt, 9025. hr. számú 16 frt becsértékű ingatlanokra; a lemhenyi 1807. sz. tjkvben 8268<sup>1</sup>. hr. számú 10 frt; a lemhenyi 875. sz. tjkvben A + 5787., 5788., 5789., 5790. hr. sz. 30 frt; a lemhenyi 2098. sz. tjkvben 6823<sup>a</sup>, 6823<sup>b</sup>. hr. sz. 10 frt, 6826<sup>a</sup>, 6826<sup>b</sup>. hr. sz. 10 frt becsértékű, és végre a lemhenyi 2135. sz. tjkvben A + 5222., 5221. hr. sz. 10 frt, 5382., 5383. hr. sz. 23 frt, 8190. hr. sz. 11 frt, 11240., 11241. hr. sz. 9 frt, 11454., 11455. hr. sz. 10 frt becsértékű ingatlanokra az árverést a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi október hó 1-ső napján délelőtti 9 órakor Nyujtód és folytatólag Lemhény község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Kelt Kézdi-Vásárhelyt, 1888. évi május hó 18-án.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Sándor Kálmán,  
kirendelt egyes bír.

## Egy 6 gymnasiumot végzett fiu gyakornoknak

felvétetik Dávid György gyógyszer-tárába Seps-Szentgyörgyön.

Nyomatott Szabó Albernél Kézdi-Vásárhelyt.